

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๐

นิมิตชี้ทางดำเนิน

พระพุทธเจ้าสอนตั้งแต่เรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องบุญเรื่องกุศลมรรคผลนิพพาน สอนลงในบทใดบาทใดสอนแต่เรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องกุศลมรรคผลนิพพานทั้งนั้น แต่พวกเราพอใครจะพูดถึงเรื่องมรรคผลนิพพานนี้เป็นปากกันไปเลยนะ มันหยาบขนาดนั้นนะ เหมือนพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาโมฆะ สอนธรรมไว้เป็นโมฆะทั้งหมด แต่สิ่งที่เต็มเปี่ยมอยู่ตลอดเวลาเผาหัวใจโลกอยู่ก็เฉพาะกิเลสเท่านั้น เป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ถึงน่าสลดสังเวชนะ ผู้จะสอนก็อ่อนใจจะสอน เพราะหนาแน่นไปด้วยกิเลส

กิเลสหนาขึ้นทุกวัน ๆ เยาะเย้ยธรรมะพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นของจริงล้วน ๆ และเป็นเครื่องปราบมัน มันเยาะเย้ยได้อย่างสบาย พูดถึงเรื่องมรรคเรื่องผลนี้ โห ชะแหยง เป็นลักษณะสะอิดสะเอียนไป ถ้าพูดถึงเรื่องกิเลสแล้วเมามันเป็นบ้าไปเลย นี่ซิมันน่าสลดสังเวช จะไม่ให้พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัยได้ยังไงเมื่อเป็นขนาดนั้นแล้ว มันหนามันแน่นขึ้นทุกวัน ๆ แล้วเครื่องส่งเสริมมันก็ส่งเสริมขึ้นทุกวันที่เดียวนะ ที่จะตัดทอนมันลงเรายังมองไม่เห็น มองไปไหนก็ไม่เห็น เห็นแต่เครื่องส่งเสริมกิเลสทั้งนั้น ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ว่าบ้านนอกในเมืองที่ไหน ประเทศเขาประเทศเรา มีแต่พวกตั้งหน้าตั้งตาส่งเสริมกิเลส โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่าได้ส่งเสริมกิเลสส่งเสริมกิเลส ๆ เครื่องเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ เพราะฉะนั้นโลกมันถึงได้ร้อน

คนมีมากมายขนาดไหนจะมีความหมายอะไร มีแต่ไฟเผาอยู่อย่างนั้นเหมือนกองฟืน กองฟืนกองเท่าภูเขามีความหมายอะไร มีแต่ไฟเผาอยู่อย่างนั้น อันนี้คนทั้งคนมันก็เป็นเหมือนกับท่อนฟืนทั้งท่อน ๆ ให้กิเลสมันเผาเอา กิเลสเป็นไฟเผาอยู่ทั้งวันทั้งคืน มีความหมายอะไรมนุษย์เรา พิจารณาซิ ยังติดดินเป็นบ้าหาอะไรกันนักหนา ใครจะได้ความสุขมาอดสักหน่อยเราไม่เห็นมีนี่ ถ้าว่ากิเลสเป็นของดิบของดี ความโลภเป็นของดี ความโกรธเป็นของดี ราคะตัณหาเป็นของเลิศเลอแล้ว เอามาอดบ้างซิความสุขที่เกิดจากสิ่งเหล่านี้ ไม่เห็นนี่นะ เห็นแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้โลกอยู่เวลานี้

มรรคผลนิพพานที่พระพุทธเจ้าทรงแสดง ซึ่งเป็นน้ำดับไฟไม่มีใครเหลียวแล มีแต่ปิดหัวเจ้าของไฟเผาเจ้าของ เอน้ำสาตลงไปไม่ยอมสาต นี่ละศาสนาจะหมด ๆ เพียง ๒๕๐๐ ปีนี้เห็นได้ชัดเจนมากทีเดียว ชาวพุทธเรานี้พุทธบริษัท ๔ ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มีแต่พวกทำลายศาสนาทั้งนั้น ทำลายตัวเองนั่นแหละจะไปทำลายที่ไหน ใครจะ

หาเอาไฟไปเผาแคมگیر มันเผาเจ้าของนั่นนะ ด้วยความไม่สนใจในสิ่งที่ว่าผิดหรือถูก ประการใด พอจะแะจะไซจะถอดจะถอนดัดแปลงกันบ้าง มันไม่คิด มีแต่ไฟเผาเจ้าของ ตลอดเวลา มองไปไหน โอ้ย สลดสังเวชนะ

๒๕๐๐ ปีที่ท่านทรงแสดงไว้ว่า ๕๐๐๐ ปีนั้นเหมาะสมแล้ว สมกับพระญาณหยั่ง ทราบไว้เรียบร้อยแล้ว ถึง ๕๐๐๐ ปีนั้นคำว่าบุญว่าบาปว่านรกสวรรค์นี้ไม่มีในหัวใจสัตว์โลกเลย แต่เรื่องของกิเลสท่วมท้น ๆ นี่ละที่ว่าศาสนาหมด ไม่ได้หมดในแคมگیرโบราณนะ มันหมด ที่หัวใจสัตว์โลกที่จะยอมรับความจริง รับตั้งแต่ของปลอมทั้งนั้น ของปลอมมันก็เป็นพิน เป็นไฟเผาไหม้ละซี

โห ผู้ที่จะส่งเสริมศีลธรรมมีน้อยมากนะ น้อยจนจะมองไม่เห็น ผู้สั่งสมสั่งเสริมพิน ไฟเผาไหม้ตัวเองและส่วนรวมนี้น่าแปลกมาก ไปที่ไหนมีแต่กิริยาแสดงอันเดียว ๆ เจ้าของ ไม่รู้นะ ไม่รู้ตัวว่าได้สั่งเสริมว่าได้สั่งสมพินไฟเผาไหม้ตัวเองและส่วนรวม กิริยาที่ทำมันเป็น เรื่องนั้นทั้งนั้น นั่นละเห็นไหมละเอียดยุคใหม่กิเลส เราผู้ทำเองไม่รู้ที่เราส่งเสริมสั่งสมกิเลส เเผาเราเอง เราไม่รู้ จึงว่าอัครรรย์พระพุทธเจ้าละซี อยู่ ๆ ก็โผล่ขึ้นมาพระองค์เดียว ไม่มี ใครแนะนำสั่งสอน ขึ้นมาจากพื้นปฐพีลึกลับแสนลึก โผล่ขึ้นมาได้สบาย ไม่มีใครสั่งสอนแม้ อรรถเดียวธรรมเดียวแหละ

พอผุดขึ้นมาได้ปั้บนี้ก็เรียกว่าประกาศกังวานขึ้นเลย ตรัสรู้ พ้นแล้วจากมหันตทุกข์ มหันตโทษจากนรกของสัตว์ ได้หลุดพ้นมาหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้วไม่มีเหลือ แล้วใครไป บอกพระองค์ละ พระองค์ตรัสรู้ พระองค์เป็นพระพุทธเจ้าไปถามใคร นี่อีกข้อหนึ่งนะ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ตรัสรู้ขึ้นมาเพียงพระองค์เดียว ๆ นั้น มีพระองค์ใดบ้างไป ถามใครว่าข้าได้ตรัสรู้ เป็นความแน่นอนไหม ความสงสัยมีไหมในพระพุทธเจ้าพระองค์ หนึ่ง ๆ

องค์ไหนตรัสรู้ขึ้นมาก็ปั้บ ประกาศกังวานกันขึ้นเลย ๆ นั่นละ สนฺทิฎฐิโก ความรู้ ประจักษ์ในหัวใจประกาศกังวานขึ้นในวาระสุดท้าย นั่นละพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ประกาศกังวานขึ้นในตัวเอง พร้อมแล้วพร้อมทุกอย่าง แม้ พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ทูลถามหาอะไรของอันเดียวกัน อย่างเดียวกัน ประกาศกังวานขึ้นเต็มหัวอกด้วยกันถามกันทำไม นั่นละธรรมที่เป็นของจริงจริงอย่างนั้น ไม่ได้ไปหาถามใครแหละ

เราประกาศตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อนซี บ่นออกมาปากไหนก็นำตีปาก บ่น ออกมาปากไหนมีแต่ปากเป็นพินเป็นไฟออกมา เเผาไหม้ออกมาจากหัวใจ บ่นเรื่องนั้นแล้ว บ่นเรื่องนี้ ยุ้งเรื่องนั้นแล้วยุ้งเรื่องนี้ ตีปากวันยังคำมือหักเฉย ๆ มันยังไม่ครบปากคน เข้าใจไหม ตีปากคนมันบ่นเก่ง ตีปากยังไม่ได้ครบปากเลยมือหักก่อนแล้ว นั่นละถ้าเรื่อง

กองทุกข์พวกเราเป็นผู้เหมา จะว่ายยังงันพิจารณาซิ ไม่เอาธรรมไปดับไม่ได้นะ

ผิดตรงไหนให้รับแก้เจ้าของเสีย นั่นละเรียกว่าน้ำดับไฟดับตรงนั้น ผิดไม่ยอมแก้ เอาแต่ตามความทะเยอทะยาน ความอยาก ความติดความตัน ดิ้นเท่าไรก็ยังไม่พ้นเข้าไป เหมือนลิงทอดแหนั่นแหละ นิทานนี้เป็นนิทานอีสปหรือไง มันมาจากธรรมทั้งนั้นนะ ที่มา ในนิทานอีสปมาสอนนักเรียนนี้ เอาเป็นคติมาจากธรรม โน่นเวลาเราเรียนทางธรรมะถึงไป เห็นอยู่ในคัมภีร์ อ้อ นี่เอาออกมาจากนี้ ๆ เอามาสอนเขาเรียกนิทานอีสป เราก็คเคยได้อ่าน

เรื่องลิงทอดแหเราก็คเคยได้อ่าน ลิงมันอยู่บนต้นไม้ เห็นคนทอดแหอยู่มันก็ดู ที่นี้ พอเขาหยุดพักเขาก็เอาแหวางไว้ นั่น เขาก็เลยพับรับประทานอาหารกันบนบกโน่น ลิงก็ลงมาจากต้นไม้มาจับแหเหวี่ยงเลย เหวี่ยงมันก็พันลิงลงจมน้ำตายเลย นั่นละสิ่งที่สุตวิสัยของตนไปทำเข้ามันเกิดโทษ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าสิ่งที่สุตวิสัยของตนไปทำเข้ามันเกิดโทษ ความผิดมันผิดวิสัยของมนุษย์เราที่เป็นชาวพุทธอย่าไปทำมันจะพันหัวเอา เหมือนแหพันลิงเข้าใจหรือเปล่า

นี่ยกข้อเปรียบเทียบมาไว้มีในนิทานในชาดกนะ เอาออกมาจากชาดก ไปเห็นข้างในโน้นถึงได้รู้ โอ้ หนังสือที่เอาออกไปสอนนักเรียนนั้นส่วนมากเป็นคติธรรม ๆ ท่านเป็นนักปราชญ์นี้ เอาออกมาเป็นคติเครื่องสอนเด็ก

อย่างนิทานไก่แจ้เหล่านีก็เหมือนกัน หลายนิทานชื่อเรื่องหนังสืออะไรนาเราจำชื่อไม่ได้ ที่เอาออกมาจากบทธรรมมาเป็นคติเครื่องสอนนักเรียน สอนครูด้วยสอนผู้ใหญ่ด้วย เวลาไปเห็นในหนังสือถึงได้รู้ อ้อ ออกมาจากคัมภีร์นี้ ๆ ไม่ใช่เอาออกมาอย่างลอย ๆ นะ ออกมาจากชาดก นิทานไก่แจ้ก็เหมือนกันออกมาจากชาดก ไก่แจ้ตัวหนึ่งคุ้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรย ๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้า เช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรสู้ข้าวสุก ข้าวสารเมล็ดเดียวก็ได้ ว่าแล้วก็คุ้ยเขี่ยเลยไปในทางอื่น นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ดี ย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รู้จักใช้เท่านั้น นั่น อันนี้มันจำได้เองนะแล้วก็เลยไม่ลืมจนกระทั่งทุกวันนี้

มาเป็นหลวงตาแล้วก็ยังไม่ลืมไก่แจ้ นี่ข้อเทียบเคียงว่าไง ถ้าเห็นศีลเห็นธรรมเห็นคุณงามความดีที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์ ซึ่งเป็นเหมือนเพชรเหมือนพลอยแล้ว ไม่ใช่วิสัยของไก่แจ้พวกเรานี้ พวกเรานี้พวกไก่แจ้ เจ้าของก็คือผู้เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ผู้ฉลาดแหลมคมในธรรมทั้งหลายนั้นละ จะเอาไปฝังไว้ในหัวแหวนคือในหัวใจ

อย่างนั้นละหากินไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น คุ้ยเขี่ยหานั่นหานี้ คุ้ยเขี่ยหาที่ไหนก็มีแต่พื้น แต่ไฟเผาไหม้เจ้าของ บ้านนี้ก็ไหม้บ้านนั้นก็ไหม้ สังคมนี้มีแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้ไปหมด แต่คุ้ยเขี่ยทั้งวันนะ วังเต้นชวนชวาชอยู่หากินแทบเป็นแทบตาย ครั้นสิ่งที่ได้มาก็มีแต่

พินแต่ไฟเสีย ร้อนเป็นพินเป็นไฟไปหมด ของไม่เป็นประโยชน์มันเป็นโทษแก่ตัวเองอย่างนั้นแหละ ของที่ดีก็เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รู้จักใช้ตั้งที่ธรรมท่านแสดงไว้นั้น เขาอ้างชาดกมาเหมือนกันในหนังสือพิมพ์บางฉบับเขาเอาออกมา เราก็เคยเห็นแล้ว เขาเอาออกมาก็มีแต่เราเห็นแล้ว

มันเรียนมากนะไม่ใช่คุย เวลาเรียนเรียนจริง ๆ ไม่ใช่เพียงชั้นเรียนเท่านั้นนะ คັນพระไตรปิฎกเพราะตั้งใจจะออกปฏิบัติเท่านั้นไม่เป็นอย่างอื่น เราจะเรียนทุกสิ่งทุกอย่างที่พอจำได้เราจะจำ เราจะจดฟุ่ตโน้ตคัดเอาไว้ ๆ มีสมุดเล็ก ๆ คัดเอาไว้ในนั้น ๆ อันนี้มาจากเล่มนั้น ๆ ชาดกเล่มนั้น ๆ หน้าที่เท่านั้น จดไว้ ๆ เวลาเราต้องการความพิสดารเราก็ไปเปิดดูง่าย ๆ นี่เราจด แต่ส่วนมากพอมองเห็นที่คัดไว้เท่านั้นมันก็เข้าใจไปหมดแล้ว เพราะอ่านมาแล้วนี่ก็ไม่จำเป็นต้องไปค้นดูพระไตรปิฎกละ เพราะฉะนั้นเวลาหนังสือผ่านไปที่ไหน ๆ ถึงรู้ทันที ๆ เพราะได้อ่านมาหมด มันอยู่ในข่ายของพระไตรปิฎกทั้งนั้นละ

ที่นี่พระไตรปิฎกเราก็ค้นเสียจนพอก่อนที่จะออกมาปฏิบัติ เวลาเรียนหนังสือว่างปิดโรงเรียนนั้นจะเป็นเวลาค้นหนังสือ เวลาเรียนหนังสือก็เรียนไปตามหลักวิชานั้นเสีย ครั้นเวลาหยุดเรียนหนังสือก็ค้นพระไตรปิฎก ฟุ่ตโน้ต ๆ เอาไว้เพื่อให้เป็นประโยชน์ในเวลาจะออกปฏิบัติ เพราะตั้งใจจะออกปฏิบัติเท่านั้นไม่เป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นเวลาสอบเสร็จถึงฝั่งเลยเชียว ไม่อยู่

บุญกรรมก็ช่วยด้วยนะ ผู้ใหญ่ท่านไม่อยากให้ออก ท่านห้ามไว้เลยเทียว ท่านยังไม่ให้ออก สมเด็จพระสังฆราช วัดพระศรีมหาธาตุ นี่แหละที่เป็นอาจารย์ใหญ่เรา สอนบาลีเราก็องค์นี้เองสอน ท่านยังไม่ให้ออก ให้เรียนจบได้เปรียญ ๖ ประโยคเสียก่อนค่อยออก แต่เรายังไงก็ไม่อยู่ แต่จะหาออกด้วยมารยาทอันดีงามเท่านั้นเอง สบโอกาสเมื่อไรแล้วเราจะออก

พอดีท่านไปต่างจังหวัดละซี นั่นละโอกาสมันก็เหมาะ พอท่านไปต่างจังหวัดพบเราก็ก๊บบอกเลย ต่อมาท่านก็เขียนจดหมายตาม ฝากผ้าห่มไปให้ผืนหนึ่งใหญ่ ๆ ฝากมาทางโคราช เอาจดหมายแนบมาด้วย ให้มหาบัวกลับกรุงเทพโดยด่วน ๆ มีแต่โดยด่วน เขียนสองสามประโยคให้กลับกรุงเทพโดยด่วน ทางนี้ก็เฉย

ที่นี่พอออกพรรษาแล้วท่านก็มา ท่านเขียนจดหมายมาบอก วันนั้น ๆ เราจะผ่านไปโคราช บอกขบวนรถ มันก็มีขบวนเดียวออกตอนเช้าถึงอุบล ให้เราไปรอตั้งอยู่สถานีท่านจะเอากลับกรุงเทพ ให้เราไปรออยู่สถานี พอไปถึง มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ ๆ จี้เลยนะ มีแต่ต้องกลับกรุงเทพ ๆ รถไฟมันจอดนาที่เดียวเนี่ยะ รถไฟก็ช่วยเราด้วย ๆ พุดกันยังไม่สักกี่คำ มหาบัวต้องกลับกรุงเทพ ๆ โดยด่วนนะ วันนั้นกลับมาเราก็ขึ้นรถไปด้วยกันนะ ต้องกลับกรุงเทพ ลักเตียวรถก็เคลื่อนเราก็โดดลงรถไฟไป รอดตัว

แปลกอยู่นะ อะไร ๆ ก็ดี รู้สึกว่ามันพร้อม ๆ นะอุปสรรคไม่ค่อยมีว่าจะออกทางนี้ นะรู้สึกว่่าคล่องตัว ๆ อย่างผู้ใหญ่ท่านห้ามอย่างเข้มงวดกวดขันอย่างนี้ก็เหมือนกัน รอดไปได้ แม้แต่ขึ้นไปสถานีรถไฟยังช่วย ลักเตี๋ยรถไฟเคลื่อนที่ปั้งปั้งก็โดดลงรถไฟ ได้ เท่านั้น ท่านก็ไม่ทราบจะว่ายังไง ไม่ได้รับคำตอบจากเราเลย ตามช้อยู่เรื่อยนะท่านสงสาร ท่านเมตตามากนะกับเรา มอบให้เราหมดแหละในขณะนั้น ๆ เป็นคณะใหญ่เพราะท่านเป็นเจ้าคุณนี่ ให้เราเป็นผู้ดูแลคณะ เพราะฉะนั้นท่านถึงได้เข้มงวดกวดขันในการไปการมาของเรา ท่านไม่ให้ไปไหน เหมือนว่าผูกมัดในตัว

ที่นี้เวลาจะออกมันก็แปลก อย่างที่เคยเขียนลงในหนังสือ ฝืนนี้ก็ฝืนอัศจรรย์นะ อ้ายเตี๋ยนี่ยังติดตามความฝืนนี้ ยังติดตามติดใจอยู่มันฝืนพิลึกกึกก็อะไร เราก็ไม่เคยตั้งแต่เกิดมาฝืนแบบนี้ละ คือว่าถ้าจะได้ออกปฏิบัติแล้วได้สำเร็จมรรคผลนิพพานตามความมุ่งหมายแล้ว ขอให้ฝืนแบบอัศจรรย์ มีไว้ ๓ พักนะความฝืนนะ ถ้าจะได้ออกปฏิบัติ คือเวลานี้ผู้ใหญ่ก็ผูกพันอยู่นี้ละยังไม่ให้ออก เราก็หาช่องทางกำลังจะออก พอดีท่านไปต่างจังหวัด เรากลางคืนตั้งสัจอธิษฐานให้ออก จะออกทางภูวนาก็ได้

เพราะเราภาวนาอยู่ทุกวันนี้ เรียนหนังสือเราไม่เคยละนะหากไม่บอกใครให้รู้ เพราะอยู่กับพวกลิงด้วยกัน ถ้าไปภาวนาเดี่ยวมันมาพูดแห่กัน โห้ จะไปสวรรค์นิพพาน เตี๋ยนี่ยะหรือ นั่นนะพวกเดียวกันมันพูดกันได้นั้นจะว่าไง ไม่ถือสัสถือสากัน นี่จะไปสวรรค์นิพพานนะนี้ พวกเราอย่าไปกวนท่านนะ ท่านกำลังเตรียมจะไปสวรรค์นิพพาน ต้องมีแห่กันอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่ไหว นั่งภาวนาเฉยไม่ไหวนะ ปิดประตูเราไม่ให้เห็น ถ้าออกมาก็เป็นลิงเหมือนเขาเสีย ถ้าเข้าในห้องเป็นแบบนี้ กลางคืนดึก ๆ ออกมาเดินจงกรม มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้จะว่าไ้หากบอกใครไม่ได้ อย่างนี้ไม่บอกใครเลย เพื่อนฝูงอยู่ด้วยกันก็ไม่บอก เป็นลิงไปกับเขาเสียอย่างนั้น

ที่นี้บทเวลาสมเด็จท่านออกไปต่างจังหวัด ตั้งสัจอธิษฐาน จะออกในทางฝืนก็ได้ จะออกในทางภูวนาก็แล้วแต่ได้ทั้งนั้น เรายอมรับความฝืนนั้นทั้งสองอย่าง พอนอนหลับไปนี้ฝืนว่า ก็อยู่วัดบรณนิवासันแหละ เวลาเหาะขึ้นไปมันเหาะรอบพระนครหลวง ที่นี้ไม่ใช่ นครหลวงกรุงเทพละซี เป็นนครหลวงอะไรก็ไม่รู้ มองไปสุดสายหูสายตา เหลืองอร่ามไปด้วยทองคำทั้งแท่ง ๆ ตึกรามบ้านช่องเครื่องมุงเครื่องบังอะไรมองไปเหลืองเป็นทองอร่ามไปหมดเลย โห อัศจรรย์ เหาะรอบถึง ๓ รอบนะรอบพระนคร เหาะดู ตึกรามบ้านช่องมีแต่สำเร็จด้วยแก้วด้วยแหวนด้วยเพชรนิลจินดาทั้งนั้นนะ อัศจรรย์จริง ๆ นี่นะ ทองคำเลื่อมพับ ๆ มองไปไหนนี่ โอ้ย บาดสายตา

รอบพระนคร ๓ รอบแล้วก็ตื่นขึ้นมา โอ้ย ยิ้มแย้มแจ่มใส ยังไงต้องสำเร็จแน่ ๆ คราวนี้ ฝืนแบบอัศจรรย์อย่างนี้เราไม่เคยเห็นยังไม่เคยฝืน ตั้งแต่เกิดมาจริง ๆ นะไม่เคย

นี่ผืนอะไร้อศรจรย๋ขนาดนี้ ตึกรามบ้านช่องสำเร็จไปด้วยทองคำธรรมชาติ เพชรนิลจินดา
อยู่นั้นหมด ไม่มีไม้มีเหล็ก มันอศรจรย๋ละชิ เพลิน เหาะลอยไปข้างบนเพลินดู พอตื่น
ขึ้นมาก็ สำเร็จแน่ ๆ ที่นี้ ตื่นเช้าขึ้นมาก็เข้าลาสเมเดจ์ ดิสโซ อ้วน วัดบรมนิวาส สมเด็จ
องค์ก่อน ท่านก็อนุญาตให้ไปทันทีเลย เราก็บึ่งเลย ถึงได้ออกเรื่องมัน ถึงได้ออก

เรื่องความฝันก็อศรจรย๋อยู่ เข้าไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มันได้ ๓ คืน ๔ คืนก็ฝันอีก
ฝันว่าที่ลอดกอไผ่นั่นนะ นั่นก็ไม่ลึมนะ มันหนามมันแน่นกอไผ่หาที่ลอดก็ไม่ได้ จะไปที่ไหน
ก็ไปไม่ได้ สองฟากทางนี้เป็นหนามหนาทึบไปหมดเลย เป็นป่าเป็นอะไรไปไม่ได้ กอไผ่ก็
ลึมหว้างทาง มีช่องนิด ๆ หนึ่งพอตัวรอดหลวมตัวไปได้ มองไป อ้อ ไปได้ช่องนี้ จึงได้
ลอดช่องนั้นไป นี่ก็ยากลำบากมาก พอออกจากช่องนั้นไปแล้วก็เดินไปประมาณสักต้นไม้
นั่นละมั้ง ผ่านดงหนาป่าทึบไป พอไปถึงนั้นแล้วแว้งว้าง โอโห มหาสมุทรทะเลหลวง มองดู
ฝั่งไม่เห็นเลย มองเห็นภูเขาสูงหนึ่งเป็นเกาะ

มองเห็นเกาะลูกหนึ่งดำทะมึนอยู่โน่นไกล ๆ เราจะไปเกาะนั้นแหละ เรือก็ไม่ทราบ
มาจากไหน อย่างนั้นละความฝันมันหากแปลกของมันเองละ เรือก็ไม่ทราบมาจากไหน
มาแล้วเราก็งเรือเลย เรือก็พาไปเลยไม่ทราบเรือแจวเรือพายเรือเครื่องยนต์อะไร มันเรือ
ความฝันว่าอย่างนั้น แต่จำได้ว่ามันไปได้ง่ายดายว่างั้นเถอะ เรือมาแล้วมาลงเรือ
เลย เรือก็พาบึ่งเลย ไม่ได้บอกว่าจะไปที่นั่นที่นั้นะ เรือหากพาบึ่ง ๆ เลย ไปถึงเกาะใหญ่
นั้นแหละ ไปไม่นานไปในความฝันจะนานอะไร ไปถึงเกาะนั้นแล้ว

พอไปถึงก็ปีนเกาะขึ้นไป เรือก็หายเงียบไปเลย พอเราลงออกจากเรือแล้วเรือไม่
ทราบหายไปไหน ไม่ได้พูดกันสักคำเดียว ก็ขึ้นปีนขึ้นไป ๆ ขึ้นไปบนหลังเขาไปเห็นพ่อแม่
ครูจารย์มันนั่งอยู่แคร่ ท่านดำหมาจ๊อก ๆ อยู่ ท่านเห็นเราท่านแสดงลักษณะตื่นตื่น โห
ท่านมามาได้ยังงี้ กระผมนั่งเรือมาขึ้นเรือมา โห ที่นี้ใครมาได้ง่าย ๆ เมื่อไร ท่านก็ไม่
พูดหลายคำนะ ที่นี้ใครมาได้ง่าย ๆ เมื่อไร เอ้าถ้าย่างนั้นดำหมาทำให้หน่อย ดำหมาได้
๒ - ๓ จ๊อกเลยตื่น อู๊ย เสียตายอยากดำใหม่ เสียตายจริง ๆ ดำหมายังไม่เสร็จเลย ๒ -
๓ จ๊อกตื่นเสียนี้ อู๊ย เสียตายอยากดำหมากต่อไปอีก จะได้คุยอะไรกับท่านต่อ

แล้วมาแก้ความฝันให้ท่านฟัง โอ๊ย ท่านแก่น่าฟังมากนะ เอ้า นี่นะกำลังยุ่งกำลังยาก
มากนะ กอไผ่ขวางทางอยู่นี้ะ เอาให้ตื่นนะ พัน ๆ ได้พันแน่ ๆ ท่านว่าอย่างนั้น ถึงยาก
ขนาดไหนก็พันได้แน่ ๆ เอ้าอย่าถอยหลังนะ ถ้ายถอยละตายเลย ความฝันนี้ไม่ได้บอกให้
ถอย ความฝันนี้พุ่งข้างหน้าไปได้แล้ว ยังงี้ก็ไปได้ เอ้าเร่งนะ

ตอนนั้นกำลังจิตเสื่อม เจริญเสื่อม ๆ นั่นละที่ว่าทุกข์ยากลำบากมาก ทุกข์แสน
สาหัสคือทุกข์จิตเสื่อมนะ เราเคยเห็นแล้วทุกข์มากจริง ๆ เป็นฝันเป็นไฟทั้งกองเผาไหม้
เอาให้ตื่นอย่างไรก็พัน พันแน่ ๆ พอออกจากนั้นไปแล้วจะไม่มีอุปสรรค พอออกจากกอ

ไผ่นี้ไปแล้วจะไม่มีอุปสรรค ไปสะดวกสบายเลย

ก็มาพิจารณาปฏิบัติพาของเจ้าของก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เวลาจิตเจริญจิตเสื่อมนี้ แหม ทุกข์มากแสนสาหัส ที่นี้พอจับจุดได้แล้วมันก็พุ่งของมันเลย มันก็เป็นแบบลงทะเล หลวงเหมือนกัน พอจับจุดได้ เอ้า ได้จุดแล้วได้หลักแล้วที่นี้ พอว่านั้นก็พุ่งเลย เหมือนข้าม แม่น้ำมหาสมุทรไปเกาะใหญ่ เป็นลักษณะอย่างนั้น ไปได้สะดวก พอจับจุดได้แล้วจิตก็พุ่ง ๆ ไม่ปรากฏว่ามีอุปสรรคอะไรมาก็ดขวางอีกนะ ต่อจากนั้นไปแล้วไปอย่างสะดวกสบาย หายห่วง ๆ ความฝันไปอย่างสะดวกสบายหายห่วง

มันมีเครื่องจูงใจทุกอย่างนะ เวลาอธิษฐานฝันให้ได้ ออกปฏิบัตินี้ ก็แสดงความฝัน อัจฉริยะให้เห็นเป็นกำลังใจ โอ้โฮ ยิ้มแย้มแจ่มใส ยังไงสำเร็จแน่ ๆ เพราะไม่มีอะไรเป็น เครื่องขัดข้อง มองดูสิ่งที่เราได้เห็นได้ชม ๆ ในเวลาฝันนั้นก็พลิกก็ก๊อ ไม่เคยพบเคยเห็น ก็ได้เห็นเสียแล้ว ยังไงก็สำเร็จแน่ มันมันใจนะ ครั้นเวลาพ้นกอไผ่ไปอันนี้อีก ก็มาเล่าให้ พ่อแม่ครูจารย์ฟังอีก ท่านก็ยิ่งเน้นหนักลงไป ให้กำลังใจอีก โอ้ย แม่นยำเหลือเกิน ใจมัน แน่วยังใจพัน ๆ ก็มีสองวาระเท่านั้น

กับวาระที่สาม อันนี้เกี่ยวกับประชาชน วาระที่สามไปพักอยู่ห้วยทรายก็แสดงแบบ อัจฉริยะเหมือนกัน เหาะขึ้นไปไปสรงพระพุทธรูป ที่แรกจะไปสรงพระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์อยู่บนแท่น เวลาขึ้นไปแล้วเป็นทองคำทั้งแท่งทุกพระองค์ พระพุทธรูปทองคำเท่า คนเรานี่ ขึ้นไปก็ไปสรงน้ำท่าน สรงในความฝันในนิมิตไม่นานแหละ สรงทั่วถึงหมด บน แท่นเต็มมีแต่พระพุทธรูปเจ้าทั้งนั้นแต่เป็นทองคำ เวลาขึ้นไปแล้วเป็นพระพุทธรูปทองคำ เวลาจะขึ้นไปนี้เป็นพระพุทธรูปอยู่ข้างบน บทเวลาขึ้นไปแล้วเป็นพระพุทธรูป ก็เอาน้ำ ออบน้ำหอมนี้แหละสรงท่าน พอสรงเสร็จแล้วลงจากแท่นนั้นมา ประชาชนนี้แน่นหมดเลย พอสายมือ น้ำมันออกจากปลายนิ้วมือ พอสายมือนี้ น้ำมันสาด ๆ กระจาย ๆ รดน้ำให้ ประชาชน ไม่นานเสร็จ

พอลงมาโยมแม่มารออยู่ข้างล่าง อ้าว จะไปแล้วหรือ จะไปไม่กลับมาหรือ อ้อ เสร็จธุระแล้วจะกลับมาชั่วคราว ยังจะกลับมาหาโยมแม่อยู่แหละ นี่ละมันแปลกอยู่นะ ให้ เสร็จธุระก่อน กำลังรดน้ำให้ประชาชน พอหันหน้าจะลงมาแล้ว ทือ จะไปแล้วหรือจะไม่ กลับแล้วหรือ อ้อ พอเสร็จธุระแล้วยังจะกลับอยู่ จะกลับไปหาโยมแม่นั้นแหละ พอว่า อย่างนั้นโยมแม่ก็หายไป เราก็รดน้ำคนเรื่อยไป ความฝันเกี่ยวกับโยมแม่ก็หายไป พอเสร็จ แล้วก็ลงนั้นจริง ๆ ไป เดินไปหาโยมแม่ โยมแม่ปุ่ปุ่อะไรไว้เรียบร้อยแล้ว บ้านหลังเล็ก ๆ ขึ้นไปนั่งได้ประมาณสักไม่ถึง ๕ นาที ว่าจะพูดอะไรกับโยมแม่ ยังไม่ได้พูดอะไรเลยเราก็ รู้สึกตัวขึ้นมา

เอ้อ รายนี้จะต้องเกี่ยวกับโยมแม่แล้ว เราพูดกับหมู่เพื่อน ผมนี้ไปไหนไม่ได้ถ้า

ไม่ได้เอาโยมแม่บวชเสียก่อน นี่เกี่ยวกับโยมแม่ อันเรื่องเหล่านั้นเกี่ยวกับประชาชน ที่ว่า
 สายมือนี้น้ำออกจากนิ้วมือนี้นี้ เกี่ยวกับการแนะนำสั่งสอนประชาชน เรารู้ รู้ในนั้นไม่ต้อง
 ถามใคร ในนิมิตมันบอกในนี้เข้าใจ ๆ ไปพร้อม ๆ ไปเลย ที่นี้เกี่ยวกับโยมแม่ก็เข้าใจ
 เพราะฉะนั้นถึงได้ออกปากพูดเลยว่า เรานี้ถ้าไม่ได้เอาโยมแม่บวชเสียก่อนไม่แล้วละ เรา
 ยังเกี่ยวกับโยมแม่อยู่ ยังไปไหนไม่ได้ ที่นี้พอได้เวลาแล้วก็จดหมายมาบอกโยมแม่ บอกว่า
 จะมาจากห้วยทรายประมาณวันที่เท่านี้ให้เตรียมพร้อมไว้ มาจะเอาโยมแม่บวชทันที มา
 โยมแม่ก็พอดีเตรียมพร้อมไว้แล้ว มาก็จับบวชเลย

มีผู้เฒ่าแม่แก้วที่ติดตามมา ๓ คนนี้มาเพื่อโยมแม่นี้เอง ถ้าไม่อย่างนั้นโยมแม่จะไม่
 มีเพื่อนฝูงอยู่ เพราะพวกนั้นก็เห็นคุณเรานี้ ผู้เฒ่าแม่แก้วก็เราไปเป่ากระหม่อมให้ว่าไง เขา
 จะไม่เห็นคุณเรายังไง ที่นี้เราจะมาบวชโยมแม่นี้เขาก็ติดตามมาเพื่อมาเป็นเพื่อนฝูงของ
 โยมแม่นั้นละ เรื่องราวพวกนั้นที่ได้ติดตามมาเพราะโยมแม่ พอมาก็จับบวชเลยทันที
 คล่องตัวเลย ๆ ก็เป็นไปตามนิมิตทุกอย่าง ๆ จากนั้นมาก็ไม่ได้เรื่องอะไรแล้ว เมื่อเข้านี้ได้
 เรื่องแกงหน่อหวาย ๖ ถ้วย เมื่อเข้านี้ได้เยอะ

เท่านั้นละจบ ให้พร